

naam **Lies Sampers (40)**
getrouwd met **Wim Derycke (48)**
kinderen **Noor (12), Lotte (10), Tom (5)**
studie **verpleegkunde**
functie **gipsverpleegkundige**
bedrijf **180 dieren waarvan**
25 melkkoeien en 155 Belgisch
witblauwen

Strafste boerin leeft voor landbouwsector

Als verpleegster, als boerin en als mama draagt Lies Sampers uit Vlamertinge altijd zorg. Met haar nieuwe titel ‘Strafste boerin van Vlaanderen’ zorgt ze nu ook voor een goed landbouwimago. ‘Niemand stapt in de landbouwsector met de intentie om goed te verdienen en rijk te worden. Het gaat om de levensverrijking.’

TEKST JUSTINE POPPE

‘Sorry, ik was nog bezig in de stal.’ Als ‘Strafste boerin van Vlaanderen’ staakt Lies Sampers uit Vlamertinge haar werk. Met koude handen en een warm hart verwelkomt ze haar gasten om over haar PlattelandsTV-avontuur te vertellen. ‘Nu ben ik een BV’er’, knipoogt Lies. ‘Een Bekende Vlamertingenaar, want Bekende Vlaming klonk me toch iets te groots in de oren.’ Lies heeft nog meer titels. ‘Ik ben fulltime mama, fulltime boerin en halftime gipsmeester.’ Daarnaast zetelt ze ook in de landbouwrap van Ieper, is ze lid van de ouderraad van de school van haar kinderen, bestuurslid van het Vlaams netwerk voor boerinnen Agra, VABS Langemark en lid van ‘Ferm’ te Ieper en Elverdinge.

Wie niet waagt, wie niet wint

Grappig, toen de oproep voor de ‘Strafste boerin van Vlaanderen’ in het Agra-vakblad verscheen, bladerde Lies eerst gewoon verder. Toch trok het haar aandacht. ‘Mijn eerste gevoel was dat ik het voor mijzelf als persoon nooit had gedaan. Maar het zet de landbouwsector in een mooi daglicht en dat bleef door mijn hoofd spelen. Dan surf je weleens naar de website om te kijken wat de inschrijving precies inhoudt’, vertelt ze. ‘Het was simpel. Een voorstellingsfilmpje was voldoende.’ Plots stond Lies dan toch met de smartphone op selfie-modus in de handen in de stal. Er was net een bedrijfsbezoek geweest en alles lag er netjes bij. Het leek het ideale moment. ‘Toen kreeg ik ineens de gekke ingeving: wie niet waagt, wie niet wint!’ Sampers herinnert het zich nog goed: ‘Ik stelde mezelf en ons bedrijf voor en dacht achteraf: kleine kans dat ik uit al die straffe boeren wordt geselecteerd. Ik moest eens weten.’ Het voorstellingsfilmpje leek onschuldig, maar dat veranderde al snel toen ze haar eerste mailtje van PlattelandsTV binnenkreeg. Ze was geselecteerd en werd uitgenodigd voor de eerste bijeenkomst. Lies was onthutst.

‘Ik had als kind twee dromen: boerin worden of verpleegster’

‘Wim, nu heb ik weer wat uitgestoken’, meldde ze vol ongeloof aan haar man. ‘Wat me te wachten stond, was nog onduidelijk. Met de eerste bijeenkomst ging de bal aan het rollen. Nadien zijn ze meermaals komen filmen en hield ik steeds de landbouwpromotie in mijn achterhoofd.’ Enthousiast toont ze het filmpje waarin ook de boerderijwinkel van haar vriendin in beeld werd gebracht. ‘Ook voor de korte keten is dit mooie reclame’, glimlacht Lies.

Met de mond vol tanden

Achteraf is ze blij met haar deelname. ‘Natuurlijk verwacht je niet dat je gaat winnen. Ook de andere deelnemers hadden een sterk gedreven boerenhart.’ Op haar kast pronkt nu een mooie trofee. Ook haar lint met titel Strafste boerin van Vlaanderen 2022 haalt ze even boven. ‘Bij deze verkiezing win je voornamelijk de titel.’ Maar ze wijst ook naar een miniatuurtractor op de kast. ‘En blijkbaar ook het eenjarig gebruik van deze tractor. Die komt nog van pas’, vermeldt ze met enige ironie. Op de finaledag waren ze nog met drie kandidaten over. Bij elk zou er een auto op het erf arriveren. Twee zouden een bos bloemen ontvangen en de winnaar de minister van Landbouw. ‘Die komt nooit helemaal vanuit het verre Limburg naar hier, dacht ik eerst.’ Niet veel later stond Lies met haar mond vol tanden. ‘Plots kruipt de minister van Landbouw uit die auto. Wat een eer. Daar stond ik dan. Helemaal perplex, terwijl ik overladen werd met felicitaties.’

Ook op straat en op het werk wordt Lies nu herkend. “‘Hé, zijt gij niet de Strafste boerin van Vlaanderen?’”, vragen patiënten me. Mensen die zeggen dat het goed was, doen me deugd. Zelfs juf Nelly van het eerste leerjaar stuurde me een kaartje. Ongelofelijk, 32 jaar geleden toen ik bij haar in de klas zat en haar voor het laatst zag.’

Vooral de technische kant boeit

‘Ik had als kind twee dromen’, vertelt Sampers. ‘Ofwel word ik boerin ofwel verpleegster.’ De kriebel voor de zorg kreeg ze op het ouderlijk bedrijf tussen de dieren. ‘Mijn ouders hadden een vleesveebedrijf. Bij keizersneden was ik altijd aanwezig en nu nog steeds. Ook bij het klauwbekappen is het vanzelfsprekend dat ik aanwezig ben en mijn man weet dat. Net als bij de dieren is het in mijn vak als verpleegkundige vooral de technische kant die me boeit. Een probleem zien en dat oplossen. Vandaaruit komt ook mijn keuze voor operatiemedewerkster en nu gipsmeester.’ Of Lies een van haar twee jobs zou kunnen missen? ‘Nee, het is de combinatie van de twee waar ik van houd. Voorlopig vullen ze elkaar mooi aan en vind ik de afwisseling en het sociaal contact leuk’, legt ze uit. Toch krijgt de boerderij en het gezin altijd prioriteit. ‘Ik neem twee keer per jaar werkverlof. Een keer in de lente om te helpen bij de voorjaarswerkzaamheden en in het najaar om bij te springen tijdens het hakselen van de mais en het rooien van de aardappelen.’

Zowel Lies als haar man Wim Derycke hadden boerenambities. Op die manier kwamen haar twee kinderdromen bij toeval uit. ‘Een landbouwbedrijf uitbaten gaat niet in je eentje. Dat moet je samen doen’, vindt de veehoudster. ‘Naast mijn werk als verpleegster ben ik werkzaam op onze boerderij. De melkkoeien neemt Wim onder zijn hoede en ik voornamelijk de kalfjes.

‘Voor de landbouwsector zal er steeds een toekomst zijn’

Het voeren gebeurt, net als het andere werk, door ons allebei, afhankelijk van wie tijd heeft.’

Het is een beetje schipperen en ze geeft toe dat het soms druk is. Veel vrije tijd heeft Lies niet en haar strakke agenda op haar iPad bevestigt dat. Naast de bijeenkomsten van haar verenigingen maakt ze ook tijd voor haar kinderen. ‘Soms valt er wel eens een planning in het water, door een keizersnede bijvoorbeeld. Gelukkig kennen mijn verenigingsgenoten me al langer dan vandaag en zijn ze daar flexibel in.’

Dat er eerst gewerkt dient te worden om daarna pas uit te gaan, probeert ze ook haar kinderen te leren. ‘Voor wat hoort wat. Dat vinden ze thuis intussen al vanzelfsprekend. Op zaterdagmiddag gaat de tv resoluut uit. Dan gaan we met z’n allen naar buiten en helpen mijn kinderen graag mee met de kleine werkjes op de boerderij. Denk maar aan het instrooien van de kalverboxen of het geven van krachtvoer. Deze momenten van samenwerken vind ik heel waardevol’, aldus Sampers.

Zes keer F

‘Het programma Strafste boerin van Vlaanderen moet de moeilijke tijden in de sector door de grondwater- en stikstofproblematiek overtreffen’, zegt Lies. Deze problematiek kwam daarom uitdrukkelijk niet in het programma voor. Toch heeft de veehoudster hier een duidelijke mening over. ‘Voor de landbouwsector zal er steeds een toekomst zijn. Door verstedelijking krimpt het landbouwareaal, terwijl de bevolking blijft groeien. Mensen zullen blijven eten, boeren zijn broodnodig’, daar is Lies van overtuigd.

Om deze boodschap uit te dragen ontvangt ze in samenwerking met onderzoekscentrum Inagro regelmatig klassen. Sampers: ‘Ik wil de kinderen graag bijbrengen waar hun voedsel vandaan komt. Maar dat niet alleen, want landbouw is meer dan dat.’ Ze verduidelijkt: ‘Ken je dat? De zes diensten van de landbouwsector die allemaal beginnen met de letter F? Op de eerste plaatst zijn wij als landbouwers natuurlijk verantwoordelijk voor de dienst Food. Maar dan leer ik de kinderen dat dat niet onze enige functie is. Je hebt nog Flower, als onze aardappelen bloeien, en Feed, omdat we zorgen voor de voeding van hun huisdiertjes. Onze energie- en brandstofproductie staat voor het woord Fuel, dat ervoor zorgt dat ze kunnen thuiskomen in een warm huis. Met Fibre produceren we vezels voor hun kleren en als laatste is ook Fun op de boerderij vanzelfsprekend’, vertelt ze ijverig.

Lies steekt veel tijd in zulke middagen en op zich levert het geen grote geldsom op. Om uit te leggen waarom ze dat dan precies doet, noemt ze het woord ‘voldoening’. ‘Dat hebben alle boeren en boerinnen gemeen. Niemand stapt in de landbouwsector met de intentie om goed te verdienen en rijk te worden’, legt ze uit en denkt terug aan de woorden van haar vader: ‘Als boer zal je nooit rijk zijn. Het is voor de levensverrijking dat we het doen.’ |